



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., a JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., ve věci

žalobce: S. F., st. příslušnost Ukrajina
zastoupený advokátkou Mgr. Helenou Pindejovou
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 11. 2019, č. j. MV-149620-4/SO-2019

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 29. 11. 2019, č. j. MV-149620-4/SO-2019, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč k rukám jeho advokátky Mgr. Heleny Pindejové, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), rozhodnutím ze dne 21. 8. 2019, č.j. OAM-1674-10/ZR-2019 podle ustanovení § 46e odst. 1 ve spojení s §37 odst. 2 písm. a) s odkazem na §56 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušilo žalobci platnost zaměstnanecké karty, neboť je žalobce evidován v evidenci nežádoucích osob. Podle §46e odst. 2 téhož zákona mu byla stanovena lhůta k vycestování 30 dnů od právní moci rozhodnutí.
2. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání a v nynějším řízení napadá rozhodnutí žalované, kterým bylo o jeho odvolání rozhodnuto. Žalovaná se ztotožnila s názorem ministerstva, tudíž odvolání zamítla a rozhodnutí ministerstva potvrdila.

II. Shrnutí žaloby

3. Žalobce uvedl, že žalovaná neměla možnost postupovat v jeho případě jinak, pokud byl veden v seznamu nežádoucích osob. Za nezákonný však považuje způsob, jak byl do evidence nežádoucích osob vložen záznam o jeho osobě.
4. Žalobce v minulosti požádal o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele. V řízení předložil doklad o svém vzdělání. Z posouzení pravosti tohoto dokladu vyplynulo, že se jednalo o doklad padělaný. Dne 13. 5. 2019 vzhledem k tomu adresoval správní orgán Policii České republiky žádost o zařazení žalobce do seznamu nežádoucích osob dle §154 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Po doplnění této žádosti ze strany správního orgánu, že správní orgán požaduje žalobce zařadit do seznamu nežádoucích osob až na tři roky ve smyslu §119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, byl žalobce Ředitelstvím služby cizinecké policie zařazen do evidence nežádoucích osob.
5. Žalobce nezpochybňuje, že dle ustanovení §154 odst. 2 zákona o pobytu cizinců může na základě požadavku ústředního správního orgánu dojít k označení cizince za nežádoucí osobu. Pokud je však toto zařazení založeno na důvodech, pro které by jinak mělo být vedeno řízení o správním vyhoštění, může se tak stát až po řádně vedeném řízení o správním vyhoštění cizince. Ustanovení §154 odst. 2 zákona o pobytu cizinců má dopadat jen na takové případy, které nejsou uvedeny v ustanovení §119 a §120 zákona o pobytu cizinců. Pokud se tato ustanovení na cizince vztahují, musí být vedeno řádné správní řízení.
6. Pokud byl tedy žalobce do seznamu nežádoucích osob zařazen dle §119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, aniž se tak stalo na základě pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění, a to na jeden rok, kdy není zřejmé, kdo o tom rozhodl, jde o obcházení zákona.

III. Shrnutí vyjádření žalované

7. Žalovaná setrvala na svém názoru uvedeném v napadeném rozhodnutí. Pokud žalobce argumentuje údajně nesprávným postupem Policie České republiky, z podané žaloby je zřejmé, že se jedná o skutečnosti žalobci známé dávno před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, přesto žalobce zůstal pasivní a tyto důvody nesdělil v průběhu správního

řízení. Pro správní orgány rozhodující v projednávané věci byla závazná pouze skutečnost, že žalobce je evidován v evidenci nežádoucích osob. Nepříslušelo jim posuzovat důvody této skutečnosti.

IV. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), bez nařízení ústního jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované a rozhodnutí ministerstva vydané v prvním stupni, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že žaloba **je důvodná**.
9. Spor mezi účastníky spočívá v posouzení, zda správní orgány měly povinnost zabývat se otázkou, zda byl žalobce zanesen do evidence nežádoucích osob zákonným způsobem.
10. Jak soud zjistil ze správního spisu, žalobce, držitel zaměstnanecké karty s platností od 17. 4. 2018 do 4. 2. 2020, dne 27. 8. 2018 u správního orgánu prvního stupně požádal o souhlas se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty podle §42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Doložil dohodu o rozvázání pracovního poměru s dosavadním zaměstnavatelem ze dne 23. 8. 2018. Uvedl číslo volného pracovního místa, evidovaného v Centrální evidenci volných pracovních míst, které lze obsadit držiteli zaměstnaneckých karet. K žádosti předložil pracovní smlouvu ze dne 27. 8. 2018 na pracovní pozici zedník – fasádník. V žádosti uvedl v rubrice nejvyšší dosažené vzdělání zedník – střední, v rubrice povolání zedník. Následně byl vyzván k doložení dokladu prokazujícího odbornou způsobilost pro výkon požadovaného zaměstnání. Doložil osvědčení Zakarpatského vzdělávacího centra přípravy a rekvalifikace pracovníků, s.r.o. ze dne 27. 6. 2018 o kvalifikaci v oboru tesař IV. třídy. Při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí dne 26. 11. 2018 žalobce sdělil, že doloží ještě potvrzení o vzdělání jako zedník. Následně doložil osvědčení Zakarpatského vzdělávacího centra přípravy a rekvalifikace pracovníků, s.r.o. ze dne 2. 7. 2018 o kvalifikaci v oboru zedník.
11. Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 12. 12. 2018, č.j. OAM-33347-16/ZM-2018 souhlas se změnou zaměstnavatele neudělil, z důvodu nesplnění podmínky uvedené v §42g odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců proto, že nebyl doložen doklad o dosaženém stupni vzdělání. Předložená osvědčení Zakarpatského vzdělávacího centra přípravy a rekvalifikace pracovníků, s. r. o. za doklad o dosaženém stupni vzdělání považovat nelze, jedná se pouze o doklad o rekvalifikaci.
12. Uvedené rozhodnutí žalovaná po odvolání padaném žalobcem zrušila rozhodnutím ze dne 26. 3. 2019, č.j. MV-32995-4/SO-2019. V odůvodnění uvedla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Správnímu orgánu prvního stupně mimo jiné uložila, aby provedl další důkazy, kterými bude postaveno najisto, zda doklady předložené účastníkem řízení prokazují dosažené vzdělání či získané nové kvalifikace v podobě rekvalifikace.
13. Správní orgán prvního stupně následně prostřednictvím Generálního konzulátu České republiky ve Lvově učinil dotaz ohledně platnosti a pravosti certifikátu o odborné kvalifikaci žalobce v oboru tesař IV. třídy, který žalobce dříve předložil. Z vyjádření Zakarpatského vzdělávacího centra přípravy a rekvalifikace pracovníků, s.r.o. ze dne 2. 5.

2019 vyplynulo, že žalobcem předložený doklad nebyl vydán, jedná se o padělaný doklad. Žalobce v uvedeném zařízení studoval v roce 2015 na provozovatele čerpací stanice.

14. Vzhledem k uvedenému zjištění správní orgán prvního stupně podal dne 13. 5. 2019 k Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor cizinecké policie žádost o zařazení cizince do evidence nežádoucích osob dle §154 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Následně dne 20. 5. 2019 doplnil, že požaduje cizince zařadit do evidence nežádoucích osob až na tři roky ve smyslu §119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť cizinec uvedl v řízení podle tohoto zákona nepravdivé informace s úmyslem ovlivnit rozhodování správního řízení. Na základě tohoto požadavku byl žalobce do evidence nežádoucích osob zařazen. Správní orgán prvního stupně dne 12. 6. 2019 zahájil řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty a dne 21. 8. 2019 rozhodl výše specifikovaným rozhodnutím. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce pouze blanketní odvolání, které nedoplnil ani na výzvu správního orgánu. Žalovaná následně rozhodla napadeným rozhodnutím.
15. Podle §46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„Ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.“*
16. Podle §37 odst. 2 písm. a) *„Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2“*
17. Podle §56 odst. 1 písm. c) *„Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže je cizinec evidován v evidenci nežádoucích osob.“*
18. Správní orgán prvního stupně zrušil platnost zaměstnanecké karty dle výše uvedených ustanovení zákona o pobytu cizinců a zároveň mu stanovil lhůtu k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Žalovaná toto rozhodnutí potvrdila za situace, kdy žalobce podal pouze blanketní odvolání. Ve vyjádření k žalobě žalovaná zdůraznila, že údajný nesprávný postup Policie České republiky byl žalobci znám před vydáním napadeného rozhodnutí, přesto s ním ve správním řízení ani v odvolání neargumentoval. Pro správní orgány byla skutečnost, že žalobce je evidován v evidenci nežádoucích osob, závazná.
19. Soud nerozporuje v teoretické úrovni dopady zařazení do evidence nežádoucích osob do rozhodovací činnosti správních orgánů. V předmětné věci je však podstatné, jakým způsobem došlo k zařazení žalobce do této evidence. Jak je výše uvedeno, stalo se tak na žádost správního orgánu prvního stupně. V žádosti žádal o jeho zařazení s odkazem na ustanovení §154 odst. 2 a §119 odst. 1 písm. c).
20. Podle §119 odst. 1 písm. c), bod 3 *„Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou platnosti až na 3 roky, uvedl-li cizinec v řízení podle tohoto zákona nepravdivé informace s úmyslem ovlivnit rozhodování správního orgánu.“*

21. Podle §154 odst. 2 zákona o pobytu cizinců „*Policie rozhodne o označení cizince za nežádoucí osobu na základě vlastních poznatků, požadavku ústředního správního úřadu České republiky, požadavku zpravodajské služby České republiky anebo závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy.*“ Podle odst. 3 písm. b) tohoto ustanovení „*Policie označí cizince za nežádoucí osobu na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění.*“
22. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce byl zařazen do evidence nežádoucích osob nezákonným způsobem. V žádosti o zařazení, kterou podal správní orgán prvního stupně, bylo argumentováno odkazem na §119 odst. 1 písm. c), bod 3 s ohledem na falšování dokladu o vzdělání. Uvedené ustanovení ale upravuje problematiku správního vyhoštění z přechodného pobytu na území. O správním vyhoštění žalobce však rozhodnuto nebylo. Pokud by pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění existovalo, mohl být žalobce do evidence nežádoucích osob zařazen podle §154 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Tato skutečnost však nenastala.
23. Soud se při rozhodování inspiroval rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2020, čj. 2 Azs 359/2018-23, podle kterého „*Pokud jakýkoli správní orgán získá poznatky ve smyslu § 155 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, jež zpochybňují důvody zařazení jednotlivce do evidence nežádoucích osob, je povinen neprodleně učinit veškeré potřebné kroky směřující k uvedení evidence do souladu se skutečností.*“
24. Soud si je vědom, že v projednávané věci jde o jiné skutkové okolnosti. V projednávané věci je podstatné, že k zaevidování žalobce došlo z nezákonných důvodů, a to z popudu správního orgánu prvního stupně. I za situace, že žalobce byl v průběhu správního řízení pasivní, nelze od této skutečnosti odhlédnout. Soud nesouhlasí s ničím nepodloženým názorem žalované, že žalobce si byl uvedených skutečností v průběhu správního řízení vědom. Toto ze správního spisu nevyplývá. Žalobce uplatnil v podané žalobě žalobní body, kterými nezákonnost postupu namítal a soud je shledal oprávněnými. V dalším řízení žalovaná, která sama není oprávněna provádět změny údajů zanesených v evidenci, dá podnět k tomu, aby takovou změnu provedla. (K tomu více v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2020, čj. 2 Azs 359/2018-23). Poté ve věci rozhodne znovu.

V. Závěr a náklady řízení

25. Soud vzhledem k výše zjištěnému napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost v souladu s § 78 odst. 1 soudního řádu správního a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm bude žalovaná ve smyslu § 78 odst. 5 soudního řádu správního vázána vysloveným právním názorem.
26. O náhradě nákladů soudního řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto dle zásady úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 soudního řádu správního). Žalobce měl ve věci plný úspěch, tudíž má proti žalované právo na náhradu nákladů řízení, které tvoří zaplacený soudní poplatek (3 000 Kč) a odměna advokátky žalobce. Odměna advokátky byla stanovena v souladu s ustanovením § 35 odst. 2 soudního řádu správního podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, přičemž ve věci učinila celkem dva úkony právní

služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby). Celkem náklady řízení žalobce činí 9 800 Kč. Kč. Soud žalované určil k zaplacení přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 31. ledna 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v. r.
předsedkyně senátu